

3 2044 101 700 458

ПІД РЕДАКЦІЄЮ ПРОФ. І. ОГІЄНКА.

532125

Ra - 15096

1Fr 112006

№ 3. книг
М-ти Ю. Шаповала
N. 611

ПРОХАННЯ

ДО ПАТРІЯРХА ЦАРГОРОДСЬКОГО
БЛАГОСЛОВИТИ АВТОКЕФАЛЬНУ
УКРАЇНСЬКУ ЦЕРКВУ.

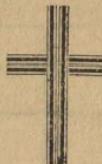
ТЕРНІВ 1921.

LIBRARY OF
THE AMERICAN
COLLEGE OF
PHILADELPHIA

RUMSEY LIBRARY

”Більше од цеї любови ніхто не має, як хто душу свою покладе за друзів своїх“.

Євангеліє од Іоанна XV, 13.

”У цьому познали ми любов, що він за нас душу свою положив; і ми повинні за братів душі класти“.

Послання I Св. Ап. Іоанна III, 16.

Синодик славних лицарів

Назва
інституції. ,

що в боротьбі за волю України
життя своє поклали
на вівтар Отчизни.

”Христос полюбив нас і оддав Себе за нас на жертву“.

Послання св. Ап. Павла до Єфесян, V, 2.

”Блаженні вигнані за правду, бо їх є царство небесне“.

Євангеліє од Матвія V, 10.

Синодик славних лицарів українських.

До всіх начальників окремих частин та інституцій.

Червня „ дня
Року Божого 1921.

ч.

Високоповажний
Пане Добродію!

Трьохлітня запекла боротьба за волю України дала дуже багато ріжких лицарів, не мало навіть й таких, що віддали Україні найбільше, що вони мали—життя своє. Назви всіх цих лицарів і їх славні вчинки ми повинні свято зберегти, потомкам нашим в науку.

Міністерство Ісповідань складає зараз загального українського Синодика всіх, що життя своє поклали за волю України,—чи то в бою з ворогом, чи то звалені хоробою, чи то померли з якихсь інших причин. Імена цих лицарів Українська Церква повік буде згадувати в молитвах своїх за Службами Божими.

Додаючи до цього зразок Українського Синодика, ласкаво прошу Вас, Високоповажний Пане Добродію, виготовити три примірники його,—оден примірник берегти в дорученій Вам інституції, другий передати Вашій парафіяльній Церкві для віковічного поминання, а третій (можна в копії) прислати Міністерству Ісповідань для виготовлення загального Синодика. Дуже бажано, щоб обгортка Синодика була художньо розмальованою, і щоб увесь Синодик був виконаний артистично в національнім стилі.

З правдивою до Вас пошаною,
Міністр Ісповідань,
Професор

Прохання до Патріярха Царгородського благословити Автокефальну Українську Церкву.

Українське громадянство, виборовши собі в запеклій трьохлітній боротьбі Автокефальну Українську Церкву, вважає за святий обов'язок свій звернутися до Вселенського Царгородського Патріярха, щоби він благословив найбільший наш здобуток в Великій Революції—Автокефальну Українську Церкву, яка хоче бути з Церквою Царгородською, як з старшою сестрою своєю, в канонічнім єднанні.

Українська Церква національна, по устрою своєму народня церква Бога живого, по правовому станові автокефальна, по науці—широ православна, про що свідчить вже сам факт звернення до Вселенського Патріярха за благословенням.

Текст прохання до патріярха Царгородського подано було Патріярху в двох мовах — українській і французькій. Ріжні

українські організації, політичні партії, установи державні, громадські, культурно-освітні і церковні, окремі парафії, школи, Пропаганда, установи Червоного Хреста, Духовні Правління, зібрання, з'їзди, окремі громадяні, військові частини і т. і. сотнями і тисячами покривають ці прохання своїми підписами і відсилають їх або просто в Царгород на ім'я Вселенського Патріярха (*Constantinople, a Sa Saintete, le Très-Saint Patriarche de Constantinople*), або до Міністерства Ісповідань Української Народної Республіки, яке негайно відсилає їх по адресі.

Підписи засвідчуються громадськими або державними установами. Кожний громадянин, підписуючи, прорізно зазначає своє звання чи посаду, а коли має печатку, прикладає і печатку. Коли хтось з неграмотних хоче прилучити і свій голос до прохання, то просить грамотного росписатися за нього.

Козаки по таборах покривають прохання тисячами підписів,—підписує все духовенство, вся старшина і все козацтво. Сотнями підписів покривають прохання діти ріжних шкіл на чолі з своїми пан-отцями і учителями. Єсть прохання від українців біженців, що перебувають в ріжких містах.

Листи старанно сшиваються шовком.
На сторінці З-їй Прохання після слів: „під-
тримує і“ вписується назва інституції, що
підписує Прохання.

В деяких містах перед підписами відбу-
лися лекції про Українську Автокефальну
Церкву.

Всі кріпко переконані, що всенародне
бажання Української Автокефальної Церкви
вволить Патріярх Вселенський Богу на славу,
Церкві на користь

Проф. І. О — ко.

ДО ЙОГО СВЯТІЙШЕСТВА, НАЙСВЯТИШОГО
ПАТРІЯРХА ЦАРГОРОДСЬКОГО, АРХІЄПІСКОПА
НОВОГО РИМУ.

Церква Царгородська була в свій час матір'ю Церкви Православної Української і передала останній за часи князя українсько-київського Володимира Великого науку християнську, сіма Вселенськими Соборами визнану, передала церковну ієрархію, службу Божу та Святі Таїнства, для спасіння душ християнських потрібні.

Цілими віками Українська Церква Православна була в тісному звязку та єднанню з найсвятішими патріярхами Царгородським, владі їх корилася, порадами їх та розумними наказами користувалася і для свого розвитку, і для охорони від душепагубних ересей. За цей час наша Свята Церква Українська приймала з рук патріярших своїх найстарших владик та керовників, митрополитів київських, а коли наші єпіскопи самі вибирали собі київського митрополита, то просили в богоосвічених патріярхів Царгородських всесильного благословення й підтвердження обраного кандидата.

В часи найбільшої скрути та небезпеки для нашої Святої Церкви Української—в кінці XVI та

початку XVII віків, коли наші владики зза лакомства нещасного, зза панства величного зрадили батьківській вірі і порвали єднання з світлим Царгородським Патріяршим Престолом і пішли до Риму, а оборонцями православної віри залишилися самі миряне, згуртовані в церковні православні братства,—тоді богоумдрі патріярхи—Ієремія II, Кирило Лукарис та інші рішуче стали на боці цих братств і допомагали їм одстоювати від ворогів святу віру християнську.

Український народ з великою втіхою та щирою подякою згадує ці славні часи тісного єднання любих його сердцеві Українських Братств Православних з патріярхами вселенськими, і, навпаки, з сумом пригадує 1686-й рік, коли патріярх Діонисій погодився відмовитися від керування Православною Церквою на Україні і переуступив це право своє московському патріярхові.

Часи господарювання в нас, на Україні, патріярхів московських, а з 1721 р. Російського Найсвятішого Синоду, принесли багато шкоди та горя нашій Українській Православній Церкві, бо ми втратили тоді свої стародавні церковні права що до вибору всього духовенства од читача церковного до митрополита включно, втратили свою українську ієрархію, а примушено було нас окормлятися ієрархією московською, стародавні наші церковні звичаї знищено, текст наших служб церковних змі-

нено, наші національні братські школи й освіту зруйновано і замінено їх московськими... Ми повсякчасно вживали заходів зберегти й заховати все це,—та не сила була наша, бо московський царський уряд відкрито гнітив нас, закидаючи, ніби ми не маємо в себе чистоти Вселенського Православія...

І тільки останні три роки, з 1917 р. починаючи, дали нам можливість повернути нашій Українській Православній Церкві те, що було знищено Москвою. Політична свобода та державна самостійність українського народу дають йому нині повну можливість оновити й своє церковне життя. Ми зараз відновляємо по своїх церквах наші українські стародавні церковні звичаї, вироблені ще за часів безпосереднього єднання з Найсвятішими Патріярхами Вселенськими; ми правимо службу Божу на зрозумілій для нашого народу рідній мові.

Але московська ієрархія творить нам перешкоди, заважає нашій праці святій на славу Великого Імені Божого. Світлий Уряд Української Народної Республіки ще законом 1-го січня 1919 року визнав необхідним проголосити автокефалію Української Православної Церкви. Увесь православний український народ і велика частина духовенства визнала українську церкву автокефальною і непідлеглою московському патріархові.

В числі інших громадських товариств, разом з усім українським народом, автокефалію нашої

Церкви Української підтримує і

Працюючи на користь православної віри, просять ВАШЕ СВЯТИЙШЕСТВО благословити його труди і всю церковну справу на Україні.

Благослови, Богомудрий Отче, Своїм Святым Патріяршим Благословенням, Богу на славу, вселенській православній вірі на користь, Автокефальну Українську Православну Церкву. За каноничність цеї автокефалії стоїть славний Богословський Факультет Кам'янець-Подільського Державного Українського Університету; він докладно з'ясував це в поданій до Вашого Святого Патріяршого Престолу записці, з змістом і побажаннями якої ми цілком погоджуємося і цілком підтримуємо їх.

Нехай Святий Царгородський Патріярший Престол і тепер підтримає наші всенародні зусилля оберігати Автокефальну Православну Українську Церкву, як він допомагав їй в часи діяльности наших славних Церковних Братств в XVI—XVII віках.

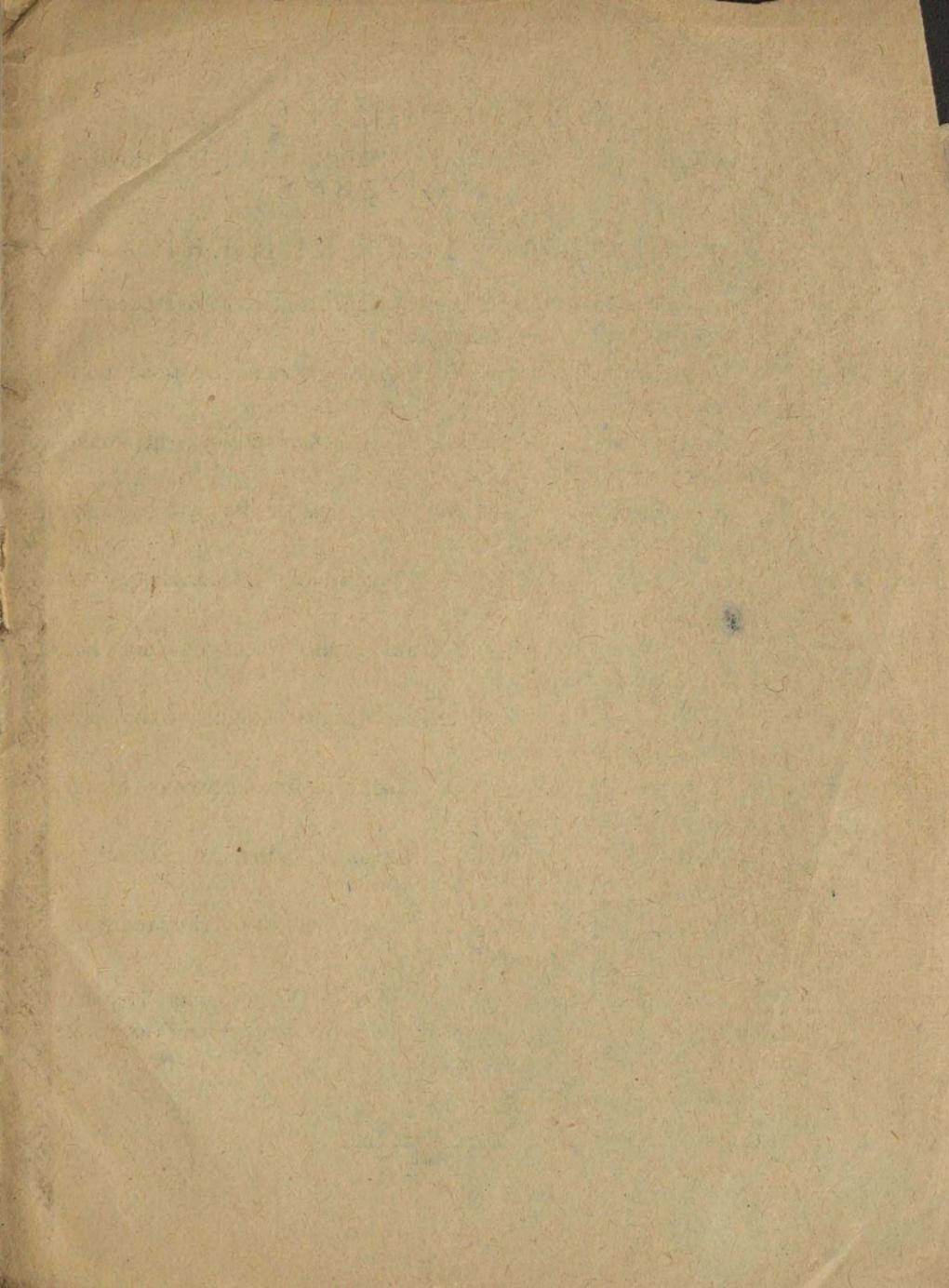
Римський папський престол призначив на Україну свого легата — патера Дженоці. Благовільть, ВАШЕ СВЯТИЙШЕСТВО, теж призначити на Україну своїм представником Єпіскопа, щоби він повсякчасно бачив нашу горливість до прадідівської православної віри і допомагав нам охороняти її в непорушній чистоті.

Просимо також ВАШОГО СВЯТИЙШЕСТВА не одмовити українському народові в хіротонії православних українських Єпископів, коли буде надіслано до Патріяршого Престолу обраних нами кандидатів.

Батьківська ласка ВАШОГО СВЯТИЙШЕСТВА до синовнопокірної Церкви Української оживотворить працю її, скріпить будову її і тісними узами знову зв'яже її з Святым Патріяршим Престолом Царгородським на вікі віків.

Просячи ВАШИХ Святих Молитов і Всесильного Патріяршого Благословення, залишаємося назавжди покірливими синами ВАШОГО СВЯТИЙШЕСТВА.

—) о (—

ВИДАВНИЦТВО

„УКРАЇНСЬКА АВТОКЕФАЛЬНА ЦЕРКВА“ ПІД РЕДАКЦІЄЮ
ПРОФ. І. ОГІЄНКА.

— ВИПУСКАЄ ТАКІ КНИЖКИ: —

№ 1. Прохання до Патріярха Царгородського благословити
Автокефальну Українську Церкву.

№ 2. Проф. І. ОГІЄНКО. Українська мова як мова бого-
службова.

№ 3. Проф. І. ОГІЄНКО. Українська вимова церковно-
слов'янського богослужбового тексту.

№ 4. Закони Української Народної Республіки про
Українську Автокефальну Церкву.

№ 5. Проф. І. ОГІЄНКО. Український православний мо-
літоворник.

№ 6. Проф. І. ОГІЄНКО. Як Москва взяла під свою вла-
ду вільну Церкву Українську.

№ 7. Проф. І. ОГІЄНКО. Як Москва знищила волю дру-
ку Київо-Печерської Лаври.

№ 8. Проф. І. ОГІЄНКО. Українська Автокефальна Церква,
її завдання і організація.

№ 9. Проф. І. ОГІЄНКО. Церковне життя в Європі за
останні роки.

№ 10. Проф. І. ОГІЄНКО. Літургія св. Іоанна Золотоустого,
переклад на українську мову.

Праця в видавництві „Українська Православна Церква“
безплатна. Всі кошти від продажу книжок цілком поступають на
збільшення фонду Видавництва.

